

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Adam Cesare
CLOWN IN A CORNFIELD

Copyright © 2020 Temple Hill Publishing LLC
All rights reserved.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04895-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KLOVN
U POLJU
KUKURUZA
ADAM SIZAR

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Za Džen

UVOD

„Vidite li me?“, Kol je vikao ka njima. Stajao je na južnoj obali akumulacionog jezera, bos i okrenut vodi. Izgledalo je da razmišlja, ali je Dženet znala da nije tako. Mrštio se zbog napora da zategne stomak.

„Uhvatila sam te“, doviknula mu je Viktorija, dok je nišaniła brata njegovim telefonom. Borila se sa spravicom. „Kako zumi-raš ovim čudom?“, pitala je, pomerajući se ka ivici. Nije gledala u stopala, već u Kola. Dženet je videla ružičastu mrlju jezika u uglu Viktorijinih usta, dok je davala sve od sebe da snimi fotografiju koju je njen brat želeo.

„Moraš da budeš u režimu portreta kad slika ide uživo.“

Dženet je želela da joj pruži uljudan savet, ali su reči zazvučale kao oštra zamerka kad ih je prevalila preko usana. Nije želela da zvuči sarkastično, ali nije mogla da se suzdrži. Ljudi su je zbog takvog tona smatrali velikom kučkom. Zbog tona i zato što je to na izvestan način to i bila. Kako god – zabavljala se gledajući kako ovčica zbunjeno trepće.

„Ja, hm“, zamuckivala je Viktorija i uspravila telefon, pre nego što je pogledala put Dženet, u potrazi za potvrdom da ga drži na ispravan način.

„Nije važno“, zaurlao je Kol i izdahnuo, zbog čega mu se zategnuti stomak olabavio. Dečko je izgledao božanstveno bez imalo truda. A Dženet je mislila da izgleda još bolje kad se ne trudi. „Kako bi bilo da prepustiš taj posao Dženet, jel' važi?“, ozlojeđeno je zaurlao. „Molim te!“

Dženet je polako prišla Kolovoj sestri. Pazila je da se ne oklizne preko ivice. Podesila je fokus i kadar čim je uzela telefon od Viktorije, kojoj nije moglo da se zameri zbog nevičnosti. Bila je mlada, neiskusna. Koliko je imala godina? Dvanaest, trinaest? Koliko godina imaju osmaci? Nije bilo važno. Viktorija Hil je bila naivna. Dženet je ovladala veštinom „stomak unutra, guza napolje“ pre nego što je Viktorija mogla da zapamti svoju lozinku.

Dala je znak Kolu, koji je izveo salto unazad – pa, pola salta – i zaronio u vodu s nešto većim pljuskanjem od željenog.

Iza nje je bila gomila otvarača s limenki i zapušača za boce. Met Trent je sigurno procenio da je zabava bezbedna. Njegov posao bio je da zna kad će njegove kolege čuvari patrolirati jezerom. Sigurno ih je video kako idu ka svojoj brvnari na početku prilaznog puta. To je značilo da imaju približno jedan sat pre nego što počnu da razmišljaju o odlasku. Više nego dovoljno vremena da se pripadnici lake kategorije uvošte.

Iza njenog ramena čula se duboka tutnjava i poznati glas.

„Sklaaanjaj se s puta!“, povikala je Džindžer Vagner. Džindžer nije bilo njeno pravo ime – zvala se Anabet. Ali pokušala je da posvetli kosu u sedmom. Proces je krenuo naopako na sve moguće

načine, a njena kosa zadobila klovnovskocrvenu boju. Zadržala ju je, tvrdeći da joj se dopada. Od tada su je svi zvali Džindžer. Dženet se okrenula, zaboravljajući na Kolov telefon u ruci. Gledala je kako Džindžer jezdi skejtbordom pored nje.

„Pazi gde ideš, sirovino!“, povikala je na Džindžer, koja se kontroljalo pored nje. Crvenokosa devojka odgovorila joj je podignutim prstom.

Dženet se osmehnula. Pogledom je pratila Džindžer. Točkići njenog skejtborda tandrkali su bučno po starom, ispucalom betonu.

Dženet ju je pratila kamerom. „U prenosu si uživo, Džindžer! Učini nešto“, povikala je. Džindžer je poslušala. Preskočila je preko betonske izbočine visoke pola metra, koja je glumila sigurnosnu ogradu, i kao đule uletela u jezero. Skejtbord je padao za njom desetak metara. Bio je to prvoklasni snimak uživo. Dženet se postarala da obavezno napravi *bumerang* prvih nekoliko sekundi skoka, koji je po povratku kući tvitovala.

Mladež je prišla ivici jezera. Gledali su vodu.

Kao da je neko pritisnuo dugme za pauzu na zabavi, dok su svi čekali da Džindžer izroni. Niko nije otvarao piće, razgovarao ili se smejao.

Met se spustio do obale da bi se pridružio Kolu. Odudarao je od ostalih, u majici čuvara i kupaćem. Izvadio je telefon. Veliki *samsung galaksi*, koji je pripadao njegovoj mami. Hrani se maminim otpacima, bljak. Dženet se stresla od jeze. Možda nije bila bogata kao Kol, ali makar nije morala da živi u neprestanom strahu od pregrevanja ili eksplozije baterije.

„Heeej, ortaci.“

Još su čekali na Džindžer. Dugo je zadržavala dah...

Met je povikao: „Zadržacu njeno telo ako se udavi.“ Dženet nije znala šta to znači, ali je pretpostavljala da je nešto odvratno. Met je bio jebeni dripac, iako ih je pustio da se zabavljaju oko jezera. Znala je da nije jedina osoba koja tako misli.

Čekali su. Dženet je osećala kako joj se pluća napinju – nesvesna činjenice da zadržava dah – ali je Džindžer baš tada izronila iz vode. Mahala je gornjim delom bikinija. „Spao mi je od udarca! Upadajte!“, rekla je. „Voda je topla.“

Kao da su svi jedva čekali taj poziv. Brana pristojnosti je popustila. Mladež se sjurila u vodu. Neki su se spustili na obalu, dok su se neki odlučili za kraći put, skok s visine. *Jebote, ko su ovi?* Dženet je poznavala većinu dece iz svoje godine, i znala je sve čak mlađih razreda. Poznavala je još nekoliko lica, ali ne i kako se zovu. Prepoznala je i one s poslednje godine, koji nisu bili preterano popularni. Tu je bilo i nešto onih koji su diplomirali, ali iz ovog ili onog razloga nisu otišli na koledž. Osećala je blagu nelagodu zbog njihovog prisustva, ali su oni najverovatnije doneli najviše piva.

Ne, diplomci je nisu brinuli. *Ovde je bilo dece iz prve godine.* Dlake na vratu su joj se nakostrešile od te pomisli. Posmatrala je mlada lica. Izdvajali su se po načinu na koji su lokali pivo. Naučiće važnu životnu lekciju. Možda će okuražiti Takera da ih napije i da ih ostavi na imanju Tileronovih. Neki pijani klinac bi svake godine pokucao na ulaznim vratima Tileronovih, da bi zamolio za upotrebu telefona, zato što u tom kraju nije bilo signala, a balava vucibatina je morala da pozove mamu da ga odveze do kuće. Pa zašto ne bi gomila njih osvanula na vratima posle žurke na jezeru?

Ne, Dženet se nije ljutila samo zbog uljeza iz prve godine. Neće se baš setiti da pokrene punu istragu o tome sutra, ali joj je jako

smetalo što je neko iz grupe pozvao sve bez izuzetka. Trebalo je da ova noć bude *njihova*, samo za njih šestoro – sedmoro, ako se računa i Viktorija (koju Dženet nije računala).

Izlet do jezera trebalo je da bude *samo* za njih.

„Daj mi to“, rekla je i istrгла pivo iz ruku prestravljenog prvaka. „Ne možemo da pijemo pred kamerom, seronjo.“ Iskapila je pola piva i bacila praznu konzervu preko ramena. Dečak ju je posmatrao, s nečim nalik divljenju – zaljubljenošću? – na licu. Odgurnula ga je i rekla: „Odjebi.“ Posle toga joj je bilo bolje.

„Jo, Dženet“, povikao je Kol. Bio je na polovini stepeništa. „Jesi li spremna za još jedan salto unazad?“ Napravio je gest rukom „počni da snimaš“.

O da, još je držala njegov telefon.

Nije mogla da se seti da li je prekinula prenos. To nije bilo dobro. Pritisnula je dugme za novu konekciju. Usledio je magloviti trenutak, u kom je telefon tragao za vezom, a zatim i odbrojavanje od pet sekundi.

„Pazite se tamo dole!“, zaurlao je Taker Li kad je utrčao u kadar s velikom petardom u ruci.

„Koji kurac...“, progovorila je Dženet, ali ju je Kol učutkao podignutom rukom. Prekinula je prenos pre nego što je slika otišla u etar.

„Šta radiš?“, povikao je Kol, dok je preskakao po dve stepenice da bi im se pridružio na vidikovcu, iznad jezera.

„Nisam stvarno hteo da je bacim“, odvratio je Taker. Fitolj je i dalje goreo, ali on nije izgledao zabrinuto. Bio je dug i sporogoreći, a takvi se teško gase. Videla je kako Taker jednom baca sličnu petardu u kofu vode. Ipak je eksplodirala. I te stvari nisu bile petarde, već mali štapini dinamita.

„Ugasi je“, rekao mu je Kol.

„Smiri se čoveče“, ubeđivao ga je Taker. Fitolj je nastavio da gori.

„Učini to odmah“, rekao je Kol. Uneo mu se u lice, tačnije, prišao mu je onoliko blizu koliko je mogao, pošto je bio mnogo niži od Taker.

Taker je jeknuo. Uhvatio je fitilj s dva prsta i otkinuo užareni deo ne trepnuvši, iako se sigurno opekao.

„Dao sam deset zelembaća za pakovanje od šest komada“, rekao je.

„Evo ti“, odvratio je Kol i izvadio pivo iz pokretnog frižidera, koji im se stvorio pokraj nogu dok su razgovarali. „Da li smo kvit?“

„Krim ejl? Ozbiljno?“

„Zajebi to.“ Kol se nasmejao. „Samo pij.“

Red je ponovo uspostavljen. Kol je klimnuo Dženet. Započela je proces uspostavljanja veze.

„Ej, momci i devojke“, rekao je Kol. Dženet je morala da se osmehne kad je čula njegov „jutjub“ glas. Kakva budala. Kol nije bio visok, niti je imao široka ramena. Bio je čvrst i čoškast. Savršeno proporcionalan. Umeo je da baci loptu, ali je to bio njegov maksimum što se druženja sa običnim svetom tiče. Nikad nije radio na poljima, niti na proizvodnoj traci u *Bejpenu*, ali to nije bilo bitno. Bogatom klincu nije ni bio suđen *pravi* posao. „Javljam vam se uživo s nepoznate lokacije“, nastavio je.

Dženet nije razumela potrebu za tajnovitošću. Svi će znati da su kod akumulacionog jezera Kettle Springs.

„Svetska zvezda!“, dreknuo je neko na drugom kraju jezera, pre nego što je izveo trapavi salto s jednog od dva betonska ispupčenja. Opkoljavala su prelivni vodopad bazena. Obično je trebalo nekoliko

pića pre nego što bi se dečaci uspeli, njihovim algama obraslim bokovima. Ali noćas su očigledno bili raspoloženi za zabavu.

Dženet je snimila salto nekog klinca u pozadini, ali nije zumirala njega ni bazen. Usredsredila se na ono glavno. Ovo je bio Kolov trenutak. Znala je da očekuje da ostane u centru pažnje.

„Kao što vidite“, nastavio je Kol. Okrenuo se i dao znak Dženet da učini to isto, da bi uhvatila što veći deo staze iza njega: „Letnje vreme se predugo zadržalo, a ekipa i ja to slavimo na jedini nama poznat način.“ Zaustavio se pored Roni. Devojka se nagnula i spustila šaku na njegov obnaženi stomak, odmah iznad šortsa. Roni Kvin nije znala za stid. I gde je nabavila taj bikini? Da li ga je pazarila onlajn, ili u tržnom centru na Putu 70? Dženet i Roni obično su zajedno išle u kupovinu. Nije mogla da veruje da bi Roni navukla nešto tako oskudno na sebe a da je ne pita za mišljenje. Za dozvolu. Kako god, izgleda da je baš to učinila. Kupovina i oblačenje kupaćeg kostima bilo je ravno svesnoj provokaciji.

Dženet je u Roninim očima videla da je dobila ono što je želela: Kolovu pažnju. I ona nije bila perverzna – bio je preterano kul za tako nešto – samo blago rumenilo na obrazima i sjaj u očima, koji će se nesumnjivo dopasti gledaocima.

„Lepo izgledaš, Roni“, rekao je Kol.

„Pa, hvala ti, Kole“, odvrtila je. Govorila je jednako prijatnim tonom, s rukom na njegovoj podlaktici. Nije se pridržavala, već je flertovala.

Možeš samo da sanjaš, Roni. On je iznad tvog nivoa. Ja jedva dobacujem do njega.

Roni je izgledala nervozno, i trebalo je da bude. Bila je u prenosu samo minut i trideset sekundi, ali je Dženet znala, bez potrebe

da proverava, kako bikini nije dovoljan... i da publika već gubi zanimanje.

Ovo sranje je bivalo sve dosadnije.

„Stvarno lepo izgledaš, Roni. Ali ću dodati da...“ Kol se osmehnuo u kameru. Bio je profesionalac. Po svoj prilici posedovao je prirodni osećaj, koji mu je poručivao da nešto mora da se desi u prenosu, i to brzo. „Izgledaš malo suvo.“ Zazviždao je kroz zube. Pojavio se Taker i prebacio Roni na snažno rame. Bacio je u vodu. Taj gest nije bio nimalo teatralan, ali je lepo ispao, zato što je, čak i na malom ekranu, bilo jasno da Roni ne glumi, i da nije očekivala tako nešto. Ni u kom slučaju ne bi obukla *takav* kupaći kostim da je bila u dogovoru s momcima.

„Hvala, Tak“, rekao je Kol i potapšao prijatelja po ramenu. On se pridružio pijanim ortacima.

Kol je gledao iza kamere: „Pa, Dženet, koliko poena, od mogućih deset, daješ Roni za ovaj skok?“

Eto. Dobila je dozvolu da bude zajedljiva, da radi ono u čemu je najbolja. Iskoristiće je, posle Roninog očajničkog pokušaja da prigrabi Kolovu pažnju, iako je znala da se Dženet godinama mukotrpno penje uz tu planinu.

„Noge su joj se razletele na sve strane. Da i ne pričamo o drhtavim butinama. Dajem joj okruglo četiri poena“, rekla je Dženet, srećna što se konačno uklopila u preovlađujuće raspoloženje.

„Jok, moja cura je čista desetka. Čak i kad je kao krpena lutka“, oglasio se Met. Prekinuo ih je s telefonom u ruci, u selfi režimu. Skinuo je gornji deo uniforme, iako niste morali da budete detektiv da biste provalili ko ih je pustio ovamo. Da li je bio ozbiljan?

Cepa publiku na ovaj način? I ko će gledati njegov prenos, pored Kolovog? Dženet ga je mrko pogledala.

„Dobijamo komentare uživo“, oglasila se, da bi povratila kontrolu nad situacijom. Čitala je s ekrana. „Di kaže da i ti izgledaš pomalo suvo, Kole.“

Kol se osmehnuo, glasno nasmejao i upustio u zavodljivu razmenu s kamerom. Ali Dženet nije mogla da se usredsredi na ono što je govorio.

Viktorija Hil nije ponela kupaći kad je krenula na jezero. A i zašto bi? Kolova sestra nikad nije bila deo društva. Ali Dženet je videla da se Viktorija oslobodila odeće i da u donjem vešu ide ka ispupčenjima, održavajući ravnotežu na istočnoj strani jezera. Niko nije hodao ivicom. Išli ste zemljanom stazom, ako ste želeli da odete na drugu stranu, a ne uskom betonskom ogradom. Viktorija je držala polupraznu bocu votke s ukusom jagode u ruci. Ljuljala se, kao da je sama pila iz nje. Dženet nije skidala pogled s devojčice. Po drugi put te večeri zadržala je dah. Ali Kolova sestra je uspela da pređe na drugu stranu. Stigla je tamo ne okliznuvši se, ne ogrebavši kolena ni laktove. Zagazila je u vodu.

Dženet je nastavila da prati Kolovu sestru, pošto ono što je izvodila – ma o čemu da se radilo – nije bilo gotovo. Viktorija je otpila još jedan gutljaj i spustila bocu. Na vrhovima prstiju prišla je lestvama koje su vodile do vrha betonskog ispupčenja.

Nisu bili na kupalištu, a ispupčenje nije bilo trambulina. Dženet je osetila izvesno poštovanje prema Kolovoj hronično priprostoj mlađoj sestri. Šta god da je izvodila, nije bilo lako.

Viktorija Hil je, bez pravljenja scene, neupadljivo pravila scenu.

Dženet je zanemarila Kolov monolog i zumirala penjanje nje-gove sestre na ispupčenje.

„Da li me snimaš?“, rekao je Kol kad je zapazio da fokus kamere nije na njemu.

„Pogledaj.“ Dženet je pokazala rukom u pravcu Viktorije, koja se popela na vrh betonskog ispupčenja i ispružila ruke.

Nije se znalo da li maše rukama da bi održala ravnotežu, ili da bi izazvala pažnju gomile.

„Učini to! Tvoj brat nam je dosadio“, povikao je Taker, s rukom na đaku prvog razreda, kog je naterao da mu donese piće. Stiskao je klinca uza se, krupnim šakama i rukama, kao kleštima.

„Skači!“, povikala je Roni odozdo, iz vode.

„Da, skači!“, ponovio je Met, koji kao da je zaboravio da je plaćen da pazi na bezbednost svih.

„Skači! Skači!“ Ostatak društva prihvatio je poklič.

Dženet je imala Viktoriju u savršenom kadru. Snimak je bio dovoljno zrnast i dalek da bi delovao stvarno, iskreno i spontano – i *izgledao* je tako, zato što je to i *bio*.

Šta je Viktorija čekala? Ovo je bio njen trenutak da nešto učini. Da naredne godine učini podnošljivim. Da stekne popularnost. Dženet je bila impresionirana. Posmatrala je devojčicu sa strahopoštovanjem. Ona se postepeno pela društvenom lestvicom, ali se Viktorija namerila da se uspne jedne noći, jednim podvigom.

Viktorija je konačno skočila, posle dva elegantna propinjanja na vrhovima prstiju.

Dženet će se kasnije kleti da nije imala pojma da se išta loše desilo, da je udarac po Viktorijinom potiljku delovao bezazleno. Ali primetila ga je. Videla je kad se to desio. Blagi trzaj, iznenadni

pokret Viktorijinog lica, centimetar-dva ulevo, dok joj je kosa prolazila pored ivice betonskog ispupčenja.

Dženet je možda bila jedina osoba pored jezera, koja je uočila trenutak u kom se spuštanje iz skoka preobrazilo u pad.

„Uuuuu“ koje se izdiglo iz svačijeg grla bilo je glasnije od kontakta Viktorijinih leđa s vodom. Svi su slutili da se desilo nešto loše, pošto se niko nije pomakao. Niko nije ni pomislio da išta učini. Zašto bi? Stotine miliona milijardi dece izvelo je isti skok pre Viktorije Hil. Bilo je nekoliko slomljenih noktiju i okrvavljenih noseva, ali se izuzev toga ništa *loše* nije desilo. Pa zašto bi sada?

Čekali su, baš kao što su čekali da Džindžerina ofarbana kosa izroni iz vode, ali je Viktorija isplivala znatno brže.

Plutala je licem nadole, raširenih ruku.

Dženet je ispustila Kolov telefon. Snimaće nebo dok se baterija ne ugasi, dva sata kasnije. U prenosu su se čuli glasovi. Vrištanje. Ali nije se videlo kako Kol skače u vodu, niti kako iznosi sestru na obalu. Nije se videlo kako je lepo *izgledala*, kao da spava, dok je nisu podigli i ugledali tanku crtu krvi, u vlažnoj kosi na potiljku. Niste mogli da vidite ono o čemu je izvestio patolog, da se zadnji deo lobanje ugnuo zbog udarca o ivicu betonskog ispupčenja.

Budući da ste bili tamo, niste mogli znati ono što su deca koja su gledala prenos odmah zapazila i o čemu su pisala u komentarima:

SRANJE, ova devojka je mrtva.

JEDAN

Godinu dana kasnije

„Čekaj! Stani!“

Iz auspuha kamiona za selidbu zaorio se pucanj, zabrundao je, a asfalt je zakrckao pod njim kad se zakotrljao napred.

„Ne možete tek tako da odete i da nas ostavite!“

Kvin Mejbruk je bespomoćno posmatrala kako se njen tata baca na bok kamiona. Stajao je na pragu. Suvonjave podlaktice su mu se napinjale dok je stiskao retrovizor. Molio je vozača kroz stisnute zube.

To bi bila upečatljiva scena iz akcionog filma, da nije bilo činjenice da se kamion jedva kretao.

Vozač je stisnuo kočnice, a kamion zadrhtao i ponovo zabrundao. Prozor se malčice spustio:

„Vidite, gospodine Mejbruk, platili ste dovoz i istovar, a ne i *unošenje* stvari u kuću. Vozili smo čitavu noć da bismo dovde

stigli. I vozićemo čitavu noć do Filija. Sutra ujutru čeka nas novi posao...“

„Ali ja...“

„Žao mi je, ali moramo da krenemo“, rekao je vozač i počeo da zatvara prozor. Tata je gurnuo prste u otvor. Obesio se o staklo čitavom težinom.

Tip mu je pogledom poručivao: *Podići ću ovaj prozor i otfikariću ti prste, ali te molim da me ne teraš da to radim, pošto ćemo svi silno propatiti zbog toga.*

Tata je pustio prozor.

„Nemojte da nas ocenjujete na *Jelpu!*“, povikao je vozač i dao gas. Kamion se naglo trznuo i krenuo. Tata se odbacio od njega. Zateturao se unatraske, do mesta na kom je stajala Kvin. Ispratili su kamion pogledom. Mogli su samo da uzdahnu.

Glen Mejbruk je otresao prašinu sa sebe i namestio naočari.

„Pa“, rekao je i udario dlanom o dlan, kao da nije pokušao da zaustavi kamion, „Pretpostavljam da smo stigli.“ Kvin je znala da njen tata gubi kontrolu nad sobom. Mrmljajući je ponavljao: „Stigli smo, stigli smo...“

„Ma hajde, tata. Nije tako strašno. Nemamo mnogo stvari“, rekla je Kvin. Selidba se odvijala teže nego što su očekivali. Moraće da sve stvari unesu u kuću.

Mama bi pomislila da je sve ovo jako smešno, da je bila ovde. Ali, naravno, da je ona još tu, oni nikad ne bi napustili Filadelfiju zbog selidbe u Kettle Springs, u Misuriju.

Ali mama nije bila tu, a oni jesu.

Kvin je stajala nasred ulice, gledajući put horizonta, kao da je očekivala da će videti zgradu *Komkasta* ako se podigne na prste.